

Oppimiskäsitykseni

Oppimiskäsityksessäni on piirteitä sekä behaviorismista, kognitivismista, konstruktivismista että humanismista. Seuratanssinopetuksessa on toki suurelta osin kyse tanssia koskevien perinteiden välittämisestä, ja tästä johtuen se sisältää paljon elementtejä, jotka on hyvä opettaa tietyssä muodossa. Tiettyjen tanssien tietyt kuviot nyt vain on varsinkin kilpatanssin traditiossa vakioitu tietynlaisiksi, jokin nilkan ojennus tai lantionkierto ”tulee tehdä” tietyllä tavoin tietyssä tanssissa – ja tässä mielessä voisi puhua oppimiskäsitykseni behavioristisesta puolesta.

Toisaalta ymmärrän, että tanssinopettaja en voi koskaan vakuuttua opettamani aineksen siirtymisestä muuttumattomana oppilaalle, vaan oppilas luo mielessään aina oman näkemyksensä opettamastani asiasta omien sisäisten ajatusrakenteidensa kautta. Varsinkin kognitiivinen mallioppiminen on tärkeä oppimisen muoto tanssitunnilla, koska oppilaat oppivat varsinkin alkeistasolla lähinnä opettajan esimerkin kautta. Pidemmälle edetessä oppilaan oppiminen varmasti muokkautuu konstruktivistiseen suuntaan, kun hän oppii refleктоimaan ja analysoimaan omaa tanssiaan aiemmin opittuja taitoja vasten. Myös sosiaalisella vuorovaikutuksella on keskeinen asema paritanssin opetuksessa – parinvaihdon kaltaista äärimmäisen tehokasta ”tanssin kielikylpyä” ei liene sellaisenaan olemassa missään muussa tanssin opetusmuodossa kuin seurataanssissa.

Mielekästä oppimista tapahtuu, kun oppilas on sisäisesti motivoitunut uuden oppimiseen, ja tanssinopetuksen kontekstissa tämä tapahtuu lähinnä siten, että oppilas liittyy uusia motorisia ja kinesteettisiä taitoja osaksi jo kehittyneitä ”kinesteettistä älyään”. Keskeistä tanssinopetuksen mielekkäässä oppimisessa on siis motivoituneen oppilaan tanssietämyksen ja –osaamisen rakentuminen aiemmin opitun pohjalle ja sitä kautta oppilaan oman yksilöllisen tanssiymmärryksen kehittyminen. Tanssinopettajana haluan olla tukemassa tätä kehittymistä!